

שור שנגה את הפרה פרק חמישי בבא קמא נב.

עין משפט
נר מצוה

סו א ב מ"י פ"ב מהל'
מכירה הלכה ז סמג
עשין פ"ב טו"ש ח"מ ס'
קנא סעף ד'
סו ג מ"י פ"ב מהל' מקי
ממון הל' ז סמג עשין
סח טו"ש ח"מ ס' מ'
סעף כו'
סח ד מ"י שם הל' ד
טו"ש שם סעף
כב'
סכ ה מ"י שם הלכה יח
ועי' בהשגות ובמ"מ
טור ש"ע שם סעף לא'
עו ר מ"י שם פ"ג הלכה
א סמג שם טו"ש שם
סעף כא'
עא ד מ"י שם פ"ב הלכה
נח סמג שם טו"ש
שם סעף יט'
עב ח מ"י שם טו"ש שם
סעף כז'
עג ט מ"י שם הלכה ז
טו"ש שם סעף כו'
עד י מ"י שם הלכה ד
ועשין בהשגות ובמ"מ
טו"ש שם סעף כז':

ביון דמסר לו מפתח קנה ה"ד [אי] בבספא כו'. רש"ס מפרש
צ"פ חזקת הצמים (צ"ב ד' נב: ושם ד"ה נעל) גבי נעל וגדר כל
שהוא צנכסי הגר דנעל היינו שקצב מנעול בדלת לנעול דהוי צנין
אצל סגר הדלת צנכסי הגר אין חזקה דאין זה אלא כמבצירי ארי
מנכסי חצירו ואע"ג דגבי שכירות

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

הצמים אומר דריש מסכת פסחים
(דף ד. וסע') דשמשטר לו מפתחות
הוי בחזקת השוכר לצדוק וה"ה
לקנותו ה"מ מוכר ומשכיר צית
לחצירו אצל צנכסי הגר מאן מסר
ליה דליקני וקשה לר"י דהכל משמע
בהדיא דמסירת מפתח לא קני אלא
הוי כלאומר לך חזק וקני ודוקא גבי
חמץ הוא דתלוי במסירת מפתח דמי
שנפתח בידו עליו לצדוק כיון שהוא
יכול ליכנס בזה הבית לצדוק ומה
שפי' דלא קני צנעילת דלת אין נראה
דצניטין צפרק הזורק (דף עו: עו:) אומר
גבי גט דחזיל איני ומיחוד ותפתח
אלמא נעילה לחוד קניא שלא היה
יכול לעשות שום מנעול דשנת היה
ואע"פ שאסור לקנות צנצנת צנכסי
מרת שרי שלא מתקוף דעמו כדאלמרי

צפרק מי שמת (צ"ב דף קט: וסע')
ובחזקת הצמים (שם דף נז: נמי)
מוכח גבי ההוא דתנן אלו דברים
שם להם חזקה ואלו שאין להם חזקה
ופריך הגמרא מ"ש רישא ומ"ש סיפא
ומשני אומר רבא כל שאילו צנכסי
הגר קנה צנכסי חצירו (א) קנה
צנכסי הגר לא קנה צנכסי חצירו
לא קנה א"כ הא דקמיני סיפא
הכנים מרגנולין לתוך הבית הרי זו
חזקה צנכסי הגר נמי קנה והיינו
טעמא דקנה דמסתמא כשנמן שם
מרגנולין נעל דלת כדי לשמרה אלא
צנעילת דלת סגי ואין לדמות נעילת
דלת למבצירי ארי דדוקא נתן צנור
דסכר מניח מלא הוא דלאמרי' בחזקת
הצמים (צ"ב דף נד: נב:) דהוי כמבציר
ארי אצל נעל שנעל דלת צפני כל אדם
ואין מניח אדם ליכנס מוכחא מילתא
שהצית שלו וקני צנעילה לחודה והא
דאמר התם הצונה פלטרין צנכסי
הגר ובא אחר והעמיד להם דלתות
קנה אורחא דמילתא נקט שאלות
שמעמיד דלתות רגיל לנעול וה"ה
נעל ולא העמיד: **בבבדי** שידע. כלומר
שהקול יא' שהצור מגולה דמסתמא
שמע ושמאל אחר צנעמיה צעלמא
לא מחייב דאין סומך אשמעיה עד
שידעוהו ורבי יוחנן אומר עד
שידעוהו וישכור פועלים ויכרות

ארוס וה"ה השני שנותנין לו שיעור זה אלא דלא צנין שידעוהו
שכבר ידע ושמאל סגר דמדי' יש לו להשיג שם שווריה שלא
יפול שום דבר צנור: **ואתו** שוורים ונפלא ש"ה דאי
נפלו צו גמלים לא מבעיא לן דחייב דהא לגבי גמלים פושע
הוא וכן משמע הלשון ויש ליתן טעם בדבר דאפילו לא שכיחי
גמלים כלל יש לחוש שמא יבאו גמלים ויפלו אצל אין לחוש
שיערו גמלים ויפלו אחרי כן שוורים:

תא

דא ורואה פטור עד שידעוהו ולשון ראשון כשר: ויכרוס ארוס כו'. אצל לשני שצא ונשתמש צו לא יהצין שיעורא כולי האי דהוא
ליה לאחוצי שומרים עליה: וארעו. קלקלה ונעשה רעושה: ואחו שוורים ונפלו ציו. דאי נפלו ציה גמלים לא מבעיא לן דחייב
דהא לגבי גמלים פושע הוא: אי שכיחי גמלים פושע הוא. אף לגבי שוורים דאית ליה לאסוקי אדעמיה דגמלים מרעי ליה:

ולא

משכוכים. לקמיה מפרש דבר המושך כל העדר אחריו: ה"ד אי
נמשיכה. שהכשה צמקל ורמזה לפניו שכן דרך צמהה דקה: ליקני
נמשיכה. למה לי מסירת משכוכים: אי נמסירה. קני להו שהיה

רה"ר או חצר שאינה של שניהן שאין משיכה קונה שם דאין משיכה
אלא צמטא או צחצר של שניהן
צמוכר את הספינה צבצא צמרא
(דף עו:): **קרקשא** גרסינן. וזו
שמקרקש צה לפני העדר והולך
כולו אחריו: **עיוא** דאולא צריש
עדרא. יש לצעל העדר עו חריף
ודרך העוים להלך בראש והעדר
הולך אחריהם: **עציד** לנגדא סמוחא.
לעו המושכת מנקה עיניה ונשכלת
ונופלת צבורות והעדר אחריה כן
כשהמקום נפרע משנאי ישראל ממנה
לחן פרנסים שאינן מהוגנין:
מתנני' כספו הראשון. כשנשתמש
צו: **וצא השני**. להשתמש צו: ומאלו
מגולה. כגון שהתלע ונשבר הכסוי:
השני חייב והראשון פטור ובגמרא

מפרש עד מתי ראשון פטור. אצל
לא כסו ראשון וצא ויש ומאלו
מגולה. אצל כסו שניהן ודקתני
השני חייב הא אוקימנא [נא]: שהניחו
ראשון לשני משתמש וסמך עליו
שיכסנו: **כספו כראוי**. ועצר עליו
השור או חמור ונפל ומת: **פטור**.
הצאן במשיכה, כמאן
דאמי ליה לך משוך וקני.
מאי משכוכית [הכא
תרגימו] כרכושא. פי'
כבש גדול שתלוי וזג
בצורה והולך בראש
העדר. ר' יעקב אמר עיוא
דאולא ברישא. פי'
המהלכת בראש העדר
שתולין לה וזג בצורה
הוצאן נמשכין אחריה.
כיון שהחזיק במשכוכית
ומשך שאר העדר קנה
הצאן במשיכה. כדדריש
ההוא גלילאה עליה דרב
חיסדא. פי' כדאמרינן
בבבא מקומות אוקי
אמורא עליה ודרש.
כדריש רעיא על עניה
עבדי להו נגידא סמיא
ברישא. פי' כשכונס
הרועה על הצאן משים
המושך שלהם סומה כדי
בשליכם בפחותים
ויוליכם במקום שאין
מרעה דאלמא בחר מושך
אולי. כדריש רעיא על
עניה עבדי נגידא סמיא.
פי' משל הוא לענין פרנס
לפי הדור, כל' מסמא את
המנהיג להטעות הצאן
אחריו. וגם אל שפטיהם,
תרגו' ואף [אל] מנגידיו.
פ"ח דצ"ל, והני שמעיות
הילכתא נענה כולה.
וראשון עד אימת מיפטר
אמר רב בבדי שידע
ושמואל אמר בבדי
שידעוהו ורבי יוחנן אמר
בבדי שיודעוהו וישכור
פועלים ויכרות ארוס
ויכנסו. פ"ח דצ"ל
הילכתא כרבי יוחנן.

נז או צב. כלומר אע"ג דקטנים הן וליכא למימר איצטרי להו עיוני
ומינזל אפ"ה פטור מגזירת הכתוב: שור ולא אדם חמור ולא כלים [נא]:
גב' וראשון עד אימת מיפטר. היכא דצא השני ונשתמש צו ולא
כסו עד אימת רמיא כולה חיוצא אשני וראשון פטור: **צנדי שידע**.
שיצא גס הראשון אחרי כן ויראנו מגולה הואיל ושניהן יודעין שהוא
מגולה רמיא חיוצא אחריו: **ושמואל אומר צנדי שיודעוהו**. אע"פ
שלא צא וראשו חייב צחלקו ולא רמיא כולה אשני דהא לא גיליהו
נחמיציה משום פותח לשון מורי. לשון אחר עד כדי שידעוהו אפי'

צא ורואה פטור עד שידעוהו ולשון ראשון כשר: ויכרוס ארוס כו'. אצל לשני שצא ונשתמש צו לא יהצין שיעורא כולי האי דהוא
ליה לאחוצי שומרים עליה: וארעו. קלקלה ונעשה רעושה: ואחו שוורים ונפלו ציו. דאי נפלו ציה גמלים לא מבעיא לן דחייב
דהא לגבי גמלים פושע הוא: אי שכיחי גמלים פושע הוא. אף לגבי שוורים דאית ליה לאסוקי אדעמיה דגמלים מרעי ליה: